

"Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmin bidâyet-i vahiydeki telâşı,.. " Buradaki "telaşı" nasıl anlayabiliriz?

"Hem Kur'ân-ı Hakîm vahye istinad ediyor ve vahiydir. Çünkü, Kur'ân'ı nâzil eden Zât-ı Zülcelâl, mucizât-ı Ahmediye (a.s.m.) ile Kur'ân vahiy olduğunu gösterir, ispat eder. Ve nâzil olan Kur'ân dahi, üstündeki i'câz ile gösterir ki, Arştan geliyor. Ve münzel-i aleyh olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmin bidâyet-i vahiydeki telâşı ve nüzul-ü vahiy vaktindeki vaziyet-i bîhuşu ve herkesten ziyade Kur'ân'a karşı ihlâs ve hürmeti gösteriyor ki, vahiy olup ezelden geliyor, ona misafir oluyor."(1)

Telaşı iki şekilde anlamak mümkün: *Birisi*, vahyin ilk gelişinde Peygamber Efendimiz (asm)'de bir ürperme, telaş ve irkilme hali oluyor, vahye alışıkça bu hal gidiyor. Bu da gösteriyor ki, vahiy Peygamber Efendimiz (asm)'in *-hâşâ-* kendi uydurması değildir. Çünkü insanın kendi uydurduğu bir sözden irkilmesi ve ürpermesi mümkün değildir. İnsan ancak haricî ve kendini aşan bir durumdan dolayı ürperir ve irkilir. Vahiy de ona böyle bir ürperme ve telaş hali veriyordu.

***İkincisi*,** Allah'ın sözünü dinlemek kendisine bir nevi heyecan ve korku verdiği için, Resulullah Efendimizin vahiy esnasında bazen buhranlı anlar geçirdiğine şahit olunmuştur. Hz. Peygamber (asm)'in vahiy esnasında vücudu titrer, yüzünün rengi değişirdi. Vahiy esnasında en soğuk günlerde bile alnı terler, nefes alırken horultuya benzer bir ses çıkarırdı. O'nun (asm) yanında bulunanlar bile vahyin tesiri altında kalırlardı.

Bu hususta şu haberler nakledilmektedir: Hz. Aişe radiyallahu anha şöyle anlatır:

"Rasulullah'ı soğuşu pek şiddetli bir günde kendisine vahiy nazil olurken gördüm. İşte öyle soğuk bir günde bile kendisinden o hâl geçtiği vakitte şakaklarından şıpır şıpır ter akardı."(2)

"Keşke ben Rasulullah'ı, kendisine vahiy inerken görebilseydim!" diye merak eden Ya'la b. Ümeyye, bir gün vahiy esnasında, Hz. Ömer (ra)'in işaretleriyle Hz. Peygamber (asm)'e yaklaşmış, O'nu örtmekte olan örtünün içine başını sokmuş ve Efendimiz (asm)'i, yüzü

---

kızarmış, uyuyan kimsenin gidip gelen nefesi gibi solurken görmüştü."(3)

"Mâide suresi, Peygamberimiz (asv) devesi üzerinde iken nazil olmaya başlamıştı. Olayın manevî ağırlığına tahammül edemeyen deve çökmüş, Rasulullah (asv) da deveden inmek zorunda kalmıştı."(4)

Zeyd b.Sâbit şöyle diyor:

"Bir gün Hz. Peygamber (asm)'in yanında bulunuyordum. Kalabalık sebebiyle, (diz çökmüş olarak oturduğumuzdan) Hz. Peygamber (asm)'in dizi, dizimin üzerinde idi. Birden onu vahiy hâli yakaladı, baldır kemiğimi kıracak kadar bir ağırlık hissettim. Vallahi yanımdaki Rasulullah (asm) olmasaydı, acıdan çılgınlıkla haykırır, bacağımı çekerdim."(5)

"Hz. Ömer (ra)'den nakledilen bir habere göre, vahiy esnasında Peygamberimiz (asm)'in yanında bulunanlar bazen arı uğultusuna benzer bir ses işitirlerdi."(6)

Dipnotlar:

(1) bk. [Mektubat, On Dokuzuncu Mektup, On Sekizinci İşaret.](#)

(2) bk. *Buhârî, Bed'ü'l-Vahy, 1.*

(3) bk. *Buhârî, Fedâilü'l-Kur'an, 2; Müslim, Hac, 1.*

(4) bk. *Ahmed İbn Hanbel, el-Müsned, II/176.*

(5) bk. *Ebû Dâvûd, Cihad, 20; Ahmed b.Hanbel, a.g.e., V/190,191.*

(6) bk. *Tirmizî, Tefsiru'l-Kur'an, 24; Ahmed b. Hanbel, a.g.e., I/34.*